

Estimo la cultura i estimo l'amor, com aquesta festa de Sant Jordi que reivindica l'art de llegir, de l'enamorament i que va a favor de la literatura i de la cultura catalana.

Aquesta diada fa que llegim, que comprem llibres, que estimem i que regalem roses. I aconseguir tot això la resta de dies de l'any no hauria de ser un combat aferrissat com el del cavaller i el drac.

Sant Jordi és la prova que un dia amb més literatura i més amor és més vida, i es converteix en una festa de vida.

Aquesta tradició quotidiana que celebrem és un fet extraordinari. L'essència d'aquesta festa és una metàfora de vida; hem de buscar que la quotidianitat sigui un fet extraordinari; i el fet extraordinari, fer-lo quotidià.

Potser sí que el temps mata la tradició, però Sant Jordi l'estem passant de mà en mà: escriptors, llibreters, editors, floristes, enamorats... I volem aturar el temps, per fer-lo etern.

I en aquesta modernitat integradora que vivim, el passat l'estem integrant en el present; així que des del segle xv regalem una rosa, i des dels anys 30, regalem un llibre.

Però ara ve qui ens ensenya a llegir literatura o fins i tot a escriure'n? És evident que la gramàtica, l'escriptura i la fonètica són tasques de l'escola, però, qui ens ensenya a llegir i a comprendre, o a escriure literatura?

Per sort com a lectors podem trobar tants tipus de llibres com persones; en un llibre, hi podem buscar companyia, distracció, història, psicologia, filosofia, poesia... i un llarg etcètera.

Haver llegit molt ens fa cultes, però també ens fa tenir el rebost de la ment ple; ple de colors, de llocs, d'històries, de sentiments, d'olors, de músiques...

Així que llegir i escriure, és un aliment emocional; l'interès i la curiositat és la gana que se satisfà amb llibres, i els llibres són un aliment molt ric.

Llegir és una mostra d'amor cap a la curiositat, cap al pensament; i els llibres són un reflex del món emocional de cada persona.

Pel que fa a l'escriptura, diria que és música, té el ritme que fa dansar mitjançant les històries i els sentiments. I en l'escriptura intentem fer conviure el negre i el blanc, l'art del dia i de la nit, l'alegria i la tristesa, sense excessos. Perquè, per salut, ni la tristesa ni l'alegria poden ser absolutes.

Escriure, sovint és com un mal de panxa o un estat melancòlic; però, quan l'escrius, la melancolia és una tristesa convertida en llum.

M'agrada pensar també que un llibre, un poema o una novel·la tenen un pare i una mare; el pare és l'escriptor i la mare, la llengua.

I la llengua, la cultura, l'editor, l'escriptor, el poeta, el llibreter, el cantautor... Tots, hem de cuidar-nos entre nosaltres, perquè l'input de Sant Jordi sigui etern.

Que no ens tallin
que els llibres ens fan lliures!

Feliç Sant Jordi!

Ivette Nadal, Sant Jordi 2017

I ara que recentment ha canviat la normativa d'alguns dels accents diacrítics, he musicat un poema que parla sobre un dels accents suprimits. És un joc amb la paraula "dona" i "dóna". El poema l'ha escrit una gran poeta, Mireia Calafell.

Personalment estic a favor de facilitar la llengua,
però no d'empobrir-la.

DIACRÍTIC

dona dóna dona dóna dona
dóna dona dóna dona dóna
dona dóna dona dóna dona
dóna dona dóna dona dóna

que violent és un accent
quan no fa prou diferència